

Mensen van het eerste uur, deel 15: Jan van der Kroon

Uit Bouwen aan de Nieuwe Aarde, maart 1975

*In hun nood riepen zij de Heer aan
en Hij redde hen uit hun ellende
Psalm 107,6*

ALS JE WERELD INSTORT

Ir. Jan van der Kroon

Tot voor enkele jaren realiseerde ik mij nauwelijks dat er zo veel grote noden in de wereld bestonden. Zeker, van de materiële nood in de derde wereld wist je af en je hoorde ook wel dat er in de zgn. rijke landen de psychiaters overbelast waren en veel mensen niet zonder pillen konden leven.

Zelf had ik een drukke en verantwoordelijke betrekking in het bedrijfsleven; ik ging met hart en ziel in het werk op en veel vrije tijd om andere dingen te doen had ik niet. Totdat... ik vrij plotseling zelf een afschuwelijke inzinking kreeg die zich vooral in depressies en angsten manifesteerde.

Angst voor de dood, angst om op straat te zijn, angst om alleen te zijn slopen alle ongenadig mijn leven binnen. De crisis waarin ik kwam te verkeren dreigde na enige tijd ook mijn gezin mee te sleuren en de situatie werd steeds uitzichtlozer. Een lange tijd van ziekteverlof volgde.

Hoe moest het verder gaan met mijn gezin, met mijn werk?

Natuurlijk werd medische hulp geboden via huisarts en psychiater, vervolgens een langdurige behandeling door een gespecialiseerd team van de Universiteit van Amsterdam waar intensieve therapeutische behandelingen werden toegepast om mij te genezen. Bijna twee jaar duurde deze lijdensweg en dit alles hielp in mijn geval nauwelijks.

Een diepe wanhoop maakte zich van mij meester, daar ik geen enkele uitkomst meer zag om nog beter te worden. Contacten met mensen verdwenen bijna geheel; niemand begreep er iets van en ikzelf kon mijn huis niet meer uit.

TOEN ONTFERMDE GOD ZICH OVER ONS

Voordien, beseffen we nu, moeten we wel lauwe christenen zijn geweest met een geestelijk leven dat op een erg laag pitje stond. Zelfs in die tijd dat ik in het diepste dal verkeerde dacht ik nauwelijks aan de mogelijkheid dat de God in wie ik beweerde te geloven mij wel eens zou kunnen helpen.

Zoals in zo vele gevallen maakte God gebruik van een medemens die Hij op ons pad stuurde. Het was een kennis die ons regelmatig bleef opzoeken, een overtuigd christen met zijn hart en daden. Heel voorzichtig en fijngevoelig begon hij over de mogelijkheid te spreken dat Gods eindeloze liefde ook mij zou kunnen aanraken als ik mijn hart voor Hem zou openstellen; dat zijn Zoon door zijn kruisdood ons allen heeft vrijgemaakt en dat het Koninkrijk Gods ook reeds op aarde door Hem werd toegezegd aan hen die geloven!

Deze kennis, hij is onze beste vriend geworden, stelde voor samen met mijn vrouw eens te bidden. Nog zag ik deze gang van zaken niet zo erg zitten, maar uit pure wanhoop begonnen wij samen te bidden; hetgeen in het begin betekende dat onze vriend hardop bad en wij luisterden daar persoonlijk gebed zeker niet ons sterkste punt was.

Toch begonnen we te merken dat ik tijdens het bidden het eerste rustpunt in mijn ellende ging ervaren. Een glimpje hoop begon in mijn hart te dagen toen wij het boek *Het Kruis in de Asfaltjungle* lazen. Hierin bleek dat mensen die door drugsverslaving een zekere ondergang tegemoet gingen op wonderbaarlijke wijze weer genezen werden. Daarna begon de kentering en ommekeer.

Op een van die troosteloze dagen, die elkaar bleven opvolgen, hebben we welbewust mogen zeggen: 'Heer, het is met mijn ziekte uitzichtloos. Wilt U de leiding van ons leven maar overnemen. Wij willen alles proberen alles te aanvaarden wat uw wil is, zelfs als dit zou betekenen dat ik mijn baan moet opgeven en wij ons fijne huis moeten verlaten. Maar wij mogen dan krachtens uw belofte rekenen op de innerlijke rust en vrede die uw komst met zich meebrengt en de hulp die we bij de opvoeding van onze kinderen nodig hebben'.

Dit bleek een keerpunt in ons leven te zijn en, hoewel zeer langzaam, begon ik mijn innerlijk evenwicht terug te vinden, de angsten begonnen geleidelijk aan af te nemen en de hoeveelheid verdovende medicijnen kon steeds minder worden.

Vele gevechten om de inzinking te overwinnen waren nog nodig maar het gebed bleek een steeds machtiger wapen.

Ik dorst weer in een hoekje van onze parochiekerk de avondeucharistie mee te vieren en de inhoud van de gebeden daar kreeg een geheel nieuwe dimensie.

Het wonderlijke avontuur dat God met ons begon duurt nog steeds voort. Het werd weer mogelijk mijn dagelijkse werk in de maatschappij te verrichten, zij het in een andere functie; maar dat is een verhaal apart. In al wat we hebben meegemaakt is er één tekst uit de heilige Schrift die ons bijzonder dierbaar is geworden:

Wees niet bezorgd, maar laat al uw wensen bij God bekend worden door te bidden en te smeken en door een dankgebed te zeggen. En de vrede van God, die alle begrip te boven gaat, zal uw hart en uw gedachten bewaren in Christus Jezus

(Filippenzen 4,6-7)

JAN VAN DER KROON OVERLEDEN

Op 21 juli 2008 overleed in Bilthoven Jan van der Kroon (geboren op 23 juni 1922). Hij was in de jaren zeventig een van de pioniers van de Katholieke Charismatische Vernieuwing in Nederland. Hij werd 86 jaar. In maart 1975 schreef hij in Bouwen aan de Nieuwe Aarde bovenstaand getuigenis. Jan heeft tot het einde van zijn leven van zijn geloof getuigd en veel voor andere mensen betekend, mede door het organiseren van de vorming tot Leven in de Geest* in regio Utrecht.

Dat nummer van Bouwen aan de Nieuwe Aarde is vele malen herdrukt als boekje onder de titel 'Ik zou zo graag' (nog steeds verkrijgbaar in Helmond, info@kcv-net.nl). De eerste oplage van 4000 exemplaren was binnen vier dagen uitverkocht.

Kees Slijkerman, 29-8-2008

*Cursus Leven in de Geest: zie 0144 en 0150 op www.stucom.nl

Dit is document 0239 op www.stucom.nl